

EDUCAȚIA COPIILOR

O ABORDARE MORALĂ, SPIRITUALĂ ȘI HOLISTICĂ
A DEZVOLTĂRII EDUCAȚIONALE

TEACHING CHILDREN

A MORAL, SPIRITUAL, AND HOLISTIC APPROACH
TO EDUCATIONAL DEVELOPMENT

ANN EL-MOSLIMANY

EDUCAȚIA COPILOR

O abordare morală, spirituală și holistică
a dezvoltării educaționale

Ann El-Moslimany

Institutul Internațional de Gândire Islamică

Chișinău, 2023

Educația copiilor: O abordare morală, spirituală și holistică a dezvoltării educaționale (Romanian)

Ann El-Moslimany

Seria IIIT Cărți-pe-scurt

© Institutul Internațional de Gândire Islamică

1445 Hijri / 2023 CE

Paperback ISBN: 978-9975-3617-7-4

Teaching Children: A Moral, Spiritual, and Holistic Approach to Educational Development (Romanian)

Ann El-Moslimany

IIIT Books-In-Brief Series

© The International Institute of Islamic Thought (IIIT)

1441AH / 2020CE

Paperback ISBN: 978-1-56564-998-9

E-Book ISBN: 978-1-64205-344-9

IIIT

P.O. Box 669

Herndon, VA 20172, USA

www.iiit.org

Această carte este protejată prin drepturi de autor. Fiind sub incidența unei excepții statutare și la dispozițiile acordurilor colective de licențiere relevante, nici o reproducere a oricărei părți nu poate avea loc fără permisiunea scrisă a editorilor.

Opiniile și viziunile exprimate în această carte sunt a autorului și nu neapărat ale editorului.

Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții din Republica Moldova

El-Moslimany, Ann.

Educația copiilor : O abordare morală, spirituală și holistică a dezvoltării educaționale / Ann El-Moslimany ; Institutul Internațional de Gândire Islamică. – Chișinău : [S. n.], 2023 (Poliviz-Design). – 29, [1] p. – (Seria IIIT Cărți-pe-scurt).

Tit. orig.: Teaching Children : A Moral, Spiritual, and Holistic Approach to Educational Development. – Referințe bibliogr. în note : p. 30 (6 tit.). – [100] ex.

ISBN 978-9975-3617-7-4.

28-47

E 35

Poliviz-Design SRL

MD-2068, Chisinau, bd.Moscova, 21

Tel./fax: 022 45-06-52

© Institutul Internațional de Gândire Islamică, 2023

Seria IIIT Cărți pe scurt

Seria IIIT Cărți-pe-scurt este o colecție valoroasă de publicații cheie ale Institutului, scrisă într-o formă condensată, menită să ofere cititorilor o înțelegere de bază a conținutului principal al originalului. Realizate într-un format scurt, ușor de citit și care permite economisirea timpului, aceste rezumate însoțitoare oferă o privire de ansamblu, scrisă cu atenție, asupra publicației mai ample și se speră că vor stimula cititorii să continue explorarea originalului.

Ann El-Moslimany, o profesoară experimentată care a predat timp de zeci de ani și care și-a condus propria școală islamică, se alătură unui cor tot mai mare de voci respectate, atât în Orient, cât și în Occident, care solicită o filozofie și o abordare educațională holistică, care să dea o semnificație spirituală deplină la tot ceea ce învață un copil.

Începe cu o premisă fundamentală - că fiecare copil se naște cu un scop spiritual, moral și intelectual, a cărui funcție nu este pur și simplu de a căuta cunoștințe pentru a trece examenele, ci de a cunoaște Divinul, propria sa natură, precum și locul său în univers și, în cele din urmă, de a traduce aceste lucruri în acțiuni bune care să aducă beneficii omenirii. Astfel, pentru a îmbunătăți întreaga experiență de învățare, această perspectivă este cea care ar trebui să ghideze dezvoltarea și evoluția unui sistem educațional viabil.

Autorul susține că cultivarea înțelegerii morale a universului de către un copil, împreună cu o viziune holistică asupra lumii, legătura cu tot ceea ce a fost creat, conștientizarea responsabilității civice de a face lumea mai bună și capacitatea de a coexista și de a lucra în colaborare cu ceilalți, este vitală pentru creșterea și progresul fiecărui copil, permițând o mai bună realizare a potențialului său.

Ea continuă să explice că, departe de dictaturile competitive ale *streaming*-ului, ale notelor, ale recompenselor și ale pedepselor (un sistem nemilos care subminează încrederea și creativitatea copiilor și a cărui eficacitate este puțin sau deloc dovedită), copiii vor înflori. Și că, mai mult decât atât, faptele fosilizate trebuie să fie scoase din manuale și aduse la viață prin raportarea lor la situații și activități din viața reală, pentru a vedea contextele mai largi și multistratificate care stau la baza acestora, utilizând o abordare tematică, pentru a oferi copilului o înțelegere mai deplină a problemelor cheie (*și a celor abstracte*), permițând astfel dezvoltarea înțelegerii lor la niveluri emoționale și sociale vitale.

De asemenea, activitatea necesită utilizarea celor mai recente instrumente și tehnologii inovatoare pentru a face din experiența educațională una inspirată. Acest lucru ar face din mediul de învățare propriu-zis (sala de clasă și școală) un loc dinamic și interesant, în care profesorul nu este un "șef de șantier", ci un model înțelept, capabil să cultive ce este mai bun în copil.

În cele din urmă, pentru școlile musulmane, Divinitatea ar trebui să se afle întotdeauna în centrul a ceea ce se predă, nu într-un mod mecanicist și rigid, așa cum se practică în prezent, ci într-o manieră care trezește o dragoste și o apreciere profundă atât pentru Dumnezeu, cât și pentru profeții Săi, revelațiile făcute omenirii și Coranul, și în care copiii sunt învățați să vadă lucrarea Sa în toate lucrurile. Prin amestecul cu copii de alte religii și prin faptul că sunt învățați să respecte credințele celorlalți, precum și drepturile tuturor oamenilor, copiii trebuie să primească nu o versiune bipolară a realității, ci o perspectivă multiconfesională și multiculturală, care să le permită integrarea în societatea în general, menținându-le în același timp o identitate puternică.

Ediție prescurtată a cărții originale a lui Ann El Moslimany:
*EDUCAȚIA COPIILOR O ABORDARE MORALĂ, SPIRITUALĂ ȘI
HOLISTICĂ A DEZVOLTĂRII EDUCAȚIONALE*

Capitolul UNU

Introducere

Această carte reprezintă lupta mea pentru a descoperi procesul de educație în Islam și a fost inițiată de frustrarea de a încerca să ne educăm proprii copii atât în SUA, cât și în străinătate. Ei erau deja tineri adulți înainte ca alte patru femei musulmane convertite să mi se alăture în efortul de a începe una dintre primele școli islamice americane. Nu dezvoltasem sau descoperisem niciun sistem pedagogic islamic atunci când ne-am lansat în munca noastră. Abia ani mai târziu, când eu și soțul meu ne-am aflat în mod neașteptat la cârma acestui proiect, am început să mă gândesc mai profund la ceea ce ar trebui să fie educația islamică. Cărțile autentice în limba engleză despre islam nu erau frecvente la acea vreme. Cu toate acestea, am avut binecuvântarea de a da peste ceea ce a fost poate prima carte publicată de Institutul Internațional de Gândire Islamică, în momentul în care au început să formuleze proiectul de islamizare a cunoașterii. Accentul, în lucrările timpurii ale regretatului Ismail al-Faruqi, era pus pe educația studenților universitari, nu a copiilor, însă am fost inspirat de insistența sa asupra faptului că un sistem educațional trebuie să cuprindă unitatea lui Dumnezeu și unitatea care decurge din aceasta a creației, a umanității, a adevărului și a acțiunii, precum și principiile conexe. Musulmanii care gândesc au recunoscut aceste principii ca fiind fundamentale pentru filozofia islamică, dar predarea pornind de la aceste fundamente va necesita rugăciune continuă, introspecție, studiu și conversație. Cum putem noi, în calitate de educatori, să ne asigurăm că elevii noștri musulmani părăsesc școlile noastre nu doar pregătiți pentru succesul financiar și cu unele cunoștințe religioase, ci pe deplin ancorați în dragostea lor pentru Dumnezeu, în înțelegerea creației și în angajamentul de a-și îndeplini rolurile colective și individuale ale vieții pe pământ? Cu voia lui Dumnezeu, această carte va contribui la stimularea discuțiilor și îi va inspira și pe alții să vină cu gândurile și ideile lor. La fel cum învățații musulmani din trecut nu numai că au păstrat cunoștințele altor civilizații, dar au făcut tot ce au putut pentru a le insufla o perspectivă islamică, trebuie să analizăm cu atenție ceea ce are de oferit teoria modernă a educației, eliminând ceea ce este contrar valorilor islamice și reconstruind sistematic ce este mai bun în jurul unui cadru *tawhid*.

Capitolul DOI

Extinderea opțiunilor noastre

Dintre toate schimbările cutremurătoare care au avut loc în lumea islamică în timpul colonialismului, probabil că niciuna nu a fost mai devastatoare decât impactul pe care l-a avut asupra sistemului educațional. S-au impus școli seculare, cu materii și profesori străini. Înscrierea era formală, bazată pe vârstă și impersonală. Promovarea nu se mai baza pe măiestria individuală, ci pe examene, note și intervale de timp specificate.

Pe măsură ce țările occidentale au continuat să crească în putere și bogăție, lumea musulmană a presupus că metodele lor de educație trebuie să fie superioare și s-a grăbit să le imite. Religia a devenit o materie suplimentară sau un curs de studiu într-o școală religioasă specială.

Pe măsură ce islamul înflorește aici, în Occident, educatorii musulmani aleg uneori ca model școlile religioase, numite madrasa în multe părți ale lumii, unde accentul se pune pe memorarea textelor antice; sau se inspiră din școlile laice, competitive postcoloniale, care se găsesc nu numai în Occident, ci și în prezent în întreaga lume. Adesea, ele aleg o combinație a celor două - o rămășiță a postcolonialismului - cu materii "islamice" predate în stil madrasa și materii "laice" care folosesc metodologia, programa școlară și textele educației occidentale - o soluție aparentă cu propriul set de probleme. Trebuie să examinăm metodele de educație care par să descurajeze reflecția, gândirea critică și creativitatea și, de asemenea, să evităm să încorporăm mitul superiorității esențiale a școlii secularizate. Trebuie să ne uităm cu atenție la practica obișnuită de a încorpora cele două sisteme deficitare într-un cadru dualist care separă religia de viața reală. În astfel de școli, "Islamul" este adesea doar o altă materie cu o metodologie similară altor cursuri predate în școlile moderne.

Filmul pe care încercăm să îl insuflăm copiilor noștri nu poate fi o combinație a două viziuni diametral opuse asupra vieții, ci o viziune unitară asupra adevărului. Adevărul vine de la Dumnezeu și nu putem izola nicio parte din el de scopul Său pentru noi și de scopul final de a ne trăi viața în ascultare, închinare, acțiune și dreptate.

Capitolul TREI

De la fabrica școlară la paradigma managementului standard

Grupurile puternice dintr-o societate construiesc instituții, inclusiv școli, pentru a-și servi propriile scopuri. La fel cum una dintre principalele intenții ale puterilor coloniale a fost aceea de a pregăti funcționari pentru administrația imperială, școlile publice din Europa industrializată și America de Nord au adoptat un sistem care să formeze muncitori pentru fabricile lor.

John Taylor Gatto, profesorul anului în orașul și statul New York, a fost atât de dezamăgit de sistemul educațional din SUA încât a părăsit sala de clasă și și-a dedicat viața expunerii adevăratelor obiective ale învățământului obligatoriu. El a arătat că scopul principal era acela de a pregăti tinerii din clasele inferioare pentru a accepta rolul lor de supuși ai elitei industriale.

Acest lucru a fost completat de mania care a luat cu asalt țara în jurul a ceea ce s-a numit management științific. Managementul științific, dezvoltat de experți în eficiență, a revoluționat fabricile cu un control atent supravegheat, în linie de asamblare. În curând, a fost aplicat peste tot, inclusiv în școli. Ca și în fabrici, aceasta ar fi cerut ca elevii - și profesorii - să nu producă din proprie inițiativă, ci să execute ordinele conducerii. Pentru a realiza acest lucru, inginerii ar face un studiu amănunțit al materiei prime (elevii); al fabricii (clădirea); al direcției (consiliul școlar); al forței de muncă (profesorii); și piețele (industrie și societate).¹

Pentru a se asigura că spațiile din cadrul școlii erau mereu folosite, același lucru era predat la nesfârșit unor grupuri de copii care se deplasau prin clădire în funcție de perioade de timp strict programate.² Elevii ar învăța exact ceea ce învață toți cei de aceeași vârstă, exact în același timp și în aceeași ordine. Ar tăcea și ar asculta; ar fi hrăniți cu totul în bucăți mici, fără legătură între ele.

În școlile gimnaziale și liceale, clopotele încă sună la fiecare patruzeci-cincizeci de minute și, "la fel ca în cazul câinilor salivanți ai lui Pavlov, copiii se schimbă din scaune și se îndreaptă spre o altă clasă".³ Deși copiii mai mici se pot deplasa dintr-un loc în altul doar pentru subiecte de specialitate, ziua lor este și ea segmentată în subiecte separate lipsite de unificare. "Puneți deoparte cărțile de citit acum. Este timpul pentru matematică".

Este, într-adevăr, foarte asemănător ca și cum copiii noștri ar fi pe o bandă rulantă. Pe măsură ce trec pe lângă locul lor de studii cu subiecte care nu au legătură între ele, li se bagă în cap, timp de patruzeci și cinci de minute, fapte prestabilite de cei puternici. Testarea asigură controlul calității.

Odată cu declinul industriei prelucrătoare, esența metodei fabricii nu a murit, ci pur și simplu s-a transformat în ceea ce a fost numit Sindromul Managementului Standard, axat pe un curriculum disciplinar, proiectat, orientat spre obiective și segmentat. Atât modelul fabricii, cât și modelul SMS au fost concepute și puse în aplicare nu de către educatori, ci de către puternica lume corporatistă, prin alianța lor financiară cu guvernul.

Industria editorială educațională este uriașă. Politicienii pe care aceștia îi reprezintă, fie că fac parte din consiliile școlare locale sau din cele care elaborează politicile naționale sau de stat, nu numai că nu cunosc bine modul în care învață copiii, dar au și obiective diferite de cele din sălile de clasă. Acest lucru face ca celor care le plătesc cheltuielile de campanie să le fie ușor să-i convingă pe politicieni că școlile au nevoie de mai mult din același lucru - manuale mai noi și mai actualizate, mai multe teste, standarde mai dure și mai mult management bazat pe modelul fabricii/SMS.

Sălile de clasă de înaltă tehnologie promovate în comun de Fundația Gates și de editorul masiv de texte educaționale, Pearson, reprezintă paradigma managementului standard. Elevii își folosesc tabletele cumpărate de la Microsoft pentru a învăța materiale prestabilite de Pearson. Rolul profesorului este puțin mai mult decât cel al unui funcționar - să mențină ordinea. Beneficiul financiar pentru Microsoft și Pearson din această învățare de înaltă tehnologie este, bineînțeles, imens!

Este într-adevăr regretabil că mulți dintre cei care controlează școlile noastre islamice au aderat la ideile predominante ale politicianilor, insistând că nu avem de ales; că dacă copiii noștri vor să aibă cu adevărat succes în această societate, atunci trebuie să acceptăm ideile de predare la test; competiție excesivă; motivație extrinsecă; îndepărtarea de ceea ce se consideră a fi pierdere de timp, cum ar fi educația fizică și artele; și adoptarea unui curriculum care nu este pur și simplu lipsit de valori islamice, ci adesea contrar acestora.

Avem o viziune; avem viziunea! - o viziune departe de cea a lumii corporatiste. Iar viziunea noastră este unitară, deoarece se bazează pe conceptul islamic fundamental de *tawhid*. Ne-am dedicat viețile noastre de a preda copiilor musulmani. Avem o bază islamică puternică din punct de vedere spiritual și intelectual și am îmbrățișat rolurile pentru care Dumnezeu ne-a creat, luptând mereu pentru dreptate pentru umanitate și pentru întreaga creație. Avem acces la ideile a numeroși intelectuali musulmani, precum și la cunoașterea cercetărilor educaționale consacrate cu privire la modul în care copiii învață cel mai bine. Educatorii de conștiință, musulmani și nu numai, se exprimă. Depinde de noi să aplicăm viziunea noastră în cadrul școlilor noastre. oriunde s-ar găsi, într-o viziune unificată a adevărului.

Capitolul PATRU

Dezlănțuirea puterii Tawhid

Nu există alt dumnezeu în afară de Dumnezeu. Această afirmație, atât de simplă, dar atât de profundă, stă la baza a tot ceea ce noi, ca musulmani, credem și a modului în care trebuie să ne trăim viața. În calitate de profesori, ne revine sarcina de a ne baza pe acest dar de bază, oferindu-le copiilor aflați în grija noastră cadrul pentru modul de viață islamic. În timp ce ne planificăm lecțiile, stabilim reguli și tradiții, relaționăm cu elevii și personalul nostru, trebuie să existe un efort conștient de a ne aminti că suntem obligați, ca musulmani, să păstrăm acest concept de *tawhid* ca principiu călăuzitor. Am fost binecuvântați cu o viziune cuprinzătoare asupra lumii, care ne ghidează spre o viziune a unității în care acțiunea face parte din credință; spre o luptă pe tot parcursul vieții împotriva nedreptății și a opresiunii.

Credința într-un singur Dumnezeu prescrie noțiunea de *taqwa* (Dumnezeu - care este centru). Îndurarea și compasiunea lui Dumnezeu sunt menționate în fiecare sura a Coranului și aceste atribute sunt cele care trebuie subliniate. Islamul este cel mai bine promovat prin minunea creației lui Dumnezeu, prin aprecierea iubirii, bunătății și compasiunii Sale nelimitate și prin conștientizarea faptului că El ne ghidează prin Coran să trăim cele mai bune vieți posibile pentru binele nostru.

Revelația coranică nu este doar a noastră, ci un dar universal. De douăsprezece ori în Coran, Dumnezeu se adresează în mod specific întregii umanități. În mod clar, Allah iubește întreaga sa creație și este Dumnezeul tuturor. Omenirea este un mozaic bogat de indivizi - toți de la o origine comună, dar care s-au separat geografic pentru a forma populații și culturi distincte, superficial diferite, dar menite să se cunoască și să învețe unele de la altele. În plus, există numeroase persoane și organizații nemusulmane care luptă pentru dreptate. Izolarea nu poate oferi niciodată un răspuns la nevoile musulmanilor din comunitățile nemusulmane. Aceștia sunt aliați - reali sau potențiali.

Dacă suntem cu adevărat mențiți să ne "cunoaștem unii pe alții", de ce atunci ar trebui să ne izolăm copiii într-o școală islamică, care se află în contrast cu ceea ce copiii vor fi forțați să experimenteze mai târziu în viața lor? Iată de ce - copiii sunt fragili și ușor de influențat. Atunci când îi introducem într-un mediu străin, o facem cu înțelegerea faptului că se vor "scufunda sau vor înota". Într-adevăr, un copil bine ancorat în credința sa și cu o personalitate puternică poate fi împuternicit de capacitatea sa de a face față întâlnirilor negative. Dar care este efectul asupra celor care se simt umiliți sau care își ascund credința în încercarea de a se integra?

Totuși, scopul nostru principal nu trebuie să fie protecția, ci mai degrabă pregătirea copiilor noștri pentru a fi o parte integrantă, centrată pe Dumnezeu, a unei societăți mai mari. Este nevoie de o planificare atentă și de rugăciune pentru a evita sentimentul de separare de lumea reală și, totuși, pentru a le oferi copiilor noștri un fundal puternic și o înțelegere a modului în care să-și trăiască islamul într-o cultură în care multe norme de comportament sunt contrare credinței noastre.

Putem ajunge să îi cunoaștem pe ceilalți și putem face ca ei să ne cunoască pe noi doar atunci când suntem accesibili. Există două condiții care trebuie îndeplinite pentru a ne angaja cu adevărat în unitatea umanității.

1. Trebuie să ne luptăm pentru diversitate (și diversitatea necesită o luptă) prin primirea copiilor non-musulmani și, cel puțin, prin includerea și sărbătorirea musulmanilor de toate culorile, sectele și etniile. Copiii trebuie să vadă că și în cadrul islamului există diversitate.

Este esențial ca copiii care ne-au fost încredințați să învețe să aprecieze cât de mult bine există dincolo de cei care se numesc musulmani. Istoria, biografiile și evenimentele actuale abundă în exemple de la care oricine poate învăța și de la care poate beneficia. Dincolo de aceasta, trebuie să existe un efort conștient de a oferi copiilor dintr-o școală islamică oportunități de a interacționa cu alte persoane nemusulmane. Acest lucru ar putea fi prin servicii comunitare; parteneriate cu alte școli; participarea la evenimente comunitare etc.

2. Trebuie să ne străduim pentru o educație care să fie echitabilă din punct de vedere social. O educație echitabilă din punct de vedere social pune la îndoială cine beneficiază de gândirea și practicile convenționale și cum s-a ajuns la această situație. Ea se concentrează asupra inegalităților asociate cu rasa, clasa, limba, genul și caută să le elimine.

Unitatea Creației

Și printre semnele Lui sunt crearea cerurilor și a pământului și diversitatea limbilor voastre și a culorilor voastre. Întru aceasta sunt semne pentru cei care știu (care au știință, învățătură)! (Coran 30:22)

Unicitatea lui Dumnezeu este reflectată în creația Sa; o creație care este intenționată, integrată și foarte bine ordonată. Interconectarea, precizia, armonia fiecărei componente demonstrează unitatea Atotputernicului care a creat modele care se mențin de-a lungul timpului, spațiului și dincolo de el. Numai un singur Dumnezeu ar fi putut crea un univers care urmează legi specifice atât de consecvent. Creatorul, în înțelepciunea Sa infinită, a stabilit un rol pentru fiecare entitate care există. Fie că ne uităm la îmbinarea perfectă a sistemelor corpului, la structura uluitoare a unei singure celule, la precizia unui atom sau la ordinea sistemului nostru solar, nu putem să nu știm că toate acestea sunt rezultatul unui plan. Și mai incredibil este faptul că fiecare dintre acestea este conectat în numeroase moduri unul cu celălalt. Natura este mult mai mult decât fizic, fiecare dintre minunile sale este un *ayah*, un semn, al unicului Dumnezeu.

Unitatea creației are implicații pentru toate aspectele curriculumului, dar devine deosebit de importantă în studiul materiilor legate de știință, materii care sunt adesea foarte fragmentate. Un text de știință este, în general, alcătuit dintr-o serie de subiecte dezarticulate, cu puține relații între ele, în afară de faptul că toate sunt considerate "știință". Fiecare subiect este terminat rapid pentru ca clasa să poată trece la următorul, răpindu-le copiilor timpul necesar pentru a vedea și a aprecia interconexiunile care leagă creația lui Allah într-un întreg minunat. Este nevoie de timp pentru a gândi, a contempla și a se minuna de semnele lui Dumnezeu în lume.

Capitolul CINCI

Unitatea adevărului

Din când în când, un vizitator intra în Școala Islamică din Seattle și întreba cu ingenuitate: "Predați atât disciplinele religioase, cât și cele laice?". În acele momente, îmi era greu să mă abțin să nu sar pe tribuna mea de săpun și să strig: "Nu! Nu! Nu! Nu!". Conceptul de laic este străin de islam. Separarea "studiilor islamice" de materiile "obișnuite" într-un cadru școlar nu face decât să alimenteze mentalitatea care vede religia ca pe ceva separat de viață. Ideea că există două adevăruri, unul pe care îl dobândim prin revelație și altul care vine prin rațiune, este contrară conceptului islamic central de *tawhid*. Calea prin care cunoașterea ajunge la noi variază, dar tot adevărul vine de la singurul Dumnezeu. Nu putem absolut deloc să presupunem că, prin presărarea unui pic - sau chiar mult - de "studii islamice" în amestec, avem acum educație islamică. Întregul concept de "studii islamice" este o construcție occidentală!

Islamul nu este o credință oarbă. Cu toate acestea, în ciuda poruncilor care îi îndeamnă pe musulmani să reflecteze, să ia în considerare, să contemple, există mulți musulmani care se tem să gândească, se tem că mirarea și întrebările le vor afecta credința. Din păcate, au existat foarte puține eforturi pentru a învăța din succesele trecutului, când musulmanii s-au confruntat cu îndrăzneală și curaj cu cunoștințele mai multor civilizații cu sisteme de credințe și valori foarte diferite. În ciuda luptelor majore, a dezacordurilor și a eșecurilor, intelectualii musulmani au reușit, în cele din urmă, să integreze vastul corp de cunoștințe traduse într-un corp de cîlm unificat - dar nu uniform.

Capitolul ȘASE

Mintea, creierul și știința educației

Creatorul nostru ne-a proiectat creierul astfel încât, călăuziți de revelație, să ne putem folosi intelectul pentru a căuta cunoașterea și înțelegerea. Știința occidentală s-a luptat întotdeauna cu natura sufletului, a sinelui, a minții, a conștiinței și a inimii non-fizice. Aceste concepte pur și simplu nu pot fi cuprinse în limitele științei materialiste și reducționiste. Din fericire, am depășit scientismul anterior, care învăța că mintea umană era pur și simplu echivalentă cu organul fizic pe care îl numim creier. În loc să ne retragem în totalitate din aplicarea învățării "bazate pe creier" în clasă din cauza problemelor anterioare, este responsabilitatea noastră să analizăm cu seriozitate corpul extraordinar de studii bine documentate privind modul în care creierul uman este conceput pentru a învăța.

De exemplu, modul în care un elev se simte din punct de vedere emoțional are un mare impact asupra modului în care acesta învață. Depresia împiedică învățarea prin afectarea **hipocamp** - ului, partea din creier care este implicată în memoria pe termen lung.

Hormonii produși în condiții de stres pot împiedica din punct de vedere fiziologic învățarea, provocând chiar deteriorarea anumitor zone ale creierului. Anxietatea de test poate deveni atât de severă la unii elevi încât blochează accesul la memorie. Evident, efectele, precum și cauzele stresului vor varia de la o persoană la alta. Starea de alertă este menținută de provocări, ceea ce sugerează că nivelurile scăzute de stres pot fi pozitive. Cu toate acestea, ceea ce este pur și simplu o provocare pentru unii elevi va fi prea stresant pentru alții, subliniind încă o dată importanța cunoașterii individuale a elevilor noștri. Profesorii ar trebui să fie conștienți de propriile expresii faciale și de tonul vocii, deoarece ambele sunt judecate rapid și involuntar pentru nivelul de amenințare. Umorul și râsul îmbunătățesc învățarea, deși mecanismul prin care se produce acest lucru nu este cunoscut.

Mediul din clasă trebuie să le ofere copiilor, înainte de toate, un sentiment de siguranță emoțională. Trebuie să existe respect între elevi și între profesor și elevi. Elevii trebuie să se simtă liberi să se exprime fără teama de ridicol sau descurajare. Experiențele negative în clasă afectează puternic capacitatea de a învăța. Colaborarea ar trebui să fie regula. Prin schimbul de idei se sporește înțelegerea conceptuală.

Profesorii trebuie să își facă timp pentru a concepe activități interactive, unele dintre ele incluzând copii cu abilități similare, iar altele cu abilități diferite, pentru a încuraja predarea între colegi, de care pot beneficia atât profesorul, cât și ceilalți elevi. Activitățile centrate pe profesor ar trebui să fie menținute la minimum.

Deși învățarea și memoria sunt legate, ele nu sunt același lucru. Memoria este stocarea informațiilor, iar învățarea este procesul de asimilare a acestor informații și de transformare a lor în parte a creierului. Memoria este foarte complexă, dar poate cel mai important lucru de știut este diferența dintre memoria pe termen scurt și cea pe termen lung. Cele mai multe lucruri pe care ni le amintim doar pentru o perioadă scurtă de timp. Dacă o amintire nu este întărită, aceasta va dispărea. Numai acordându-i atenție, conectând-o cu cunoștințele preexistente și consolidând-o prin revizitarea ei, va deveni parte a memoriei pe termen lung. Diferite simțuri transferă informațiile în creier prin diferite căi, astfel încât este util să predați în moduri care stimulează diferite simțuri. Învățarea necesită atenție, procesarea selectivă a informațiilor. Concentrarea necesită multă energie și nu poate fi menținută la nesfârșit. Puțini elevi sunt capabili să își concentreze atenția mai mult de douăzeci de minute, în special în condiții de tip prelegere, centrate pe profesor. Orice fel de schimbare sau activitate care permite o scurtă pauză va încuraja recentrarea. Mișcarea are un efect pozitiv asupra învățării, poate datorită reorientării pe care o permite o pauză sau datorită oxidării crescute pe care o provoacă mișcarea. Chiar și atunci când copiii sunt interesați de activitate, trebuie să li se acorde timp pentru a reflecta atât individual, cât și în grup, în special după orice fel de concentrare intensă.

Astăzi este aproape universal recunoscut faptul că există calități înnăscute, care nu sunt rezultatul experiențelor noastre pozitive sau negative, ci sunt prezente încă de la naștere. Minte copilului nu este o tablă albă, iar cunoștințele nu pot fi hrănite cu lingurița sau forțate, ci doar încurajate prin medii active și centrate pe elev, în care elevii își construiesc propria învățare prin modificarea continuă a tiparelor din creier. Știința MBE susține astfel învățarea dezvoltativă și constructivistă și respingerea behaviorismului.

Înțelegerea actuală a modului în care cunoștințele sunt încorporate în memoria pe termen lung poate fi rezumată după cum urmează:

- Nu există doi indivizi care să învețe exact în același mod.
- Învățarea se bazează pe cunoștințe preexistente.

- Învățarea centrată pe copil este mai eficientă decât cea centrată pe profesor.
- Conținutul trebuie să fie relevant.
- Învățarea necesită reflecție.
- Mișcarea influențează pozitiv învățarea.
- Învățarea are loc cel mai bine atunci când sunt implicate mai multe simțuri.
- Emoțiile au un efect puternic asupra învățării.
- Adevărata învățare trebuie să fie construită individual.

Capitolul ȘAPTE

Către un curriculum Tawhid-ic (unificat)

Natura sistemică a realității, *modul în care creierul o percepe fără cusur*, procesul de organizare, *care ajută memoria*, procesul de relaționare, *care creează noi cunoștințe*, rețeaua conceptuală, *care generează noi perspective*, îmbinarea a două idei, aparent fără legătură, care stă la baza creativității - toate se bazează pe o gândire holistică, integrată sistemic și conexă. Iar acest lucru nu este predat.⁴

Metodologia convențională de transmitere a cunoștințelor se bazează pe ipoteze care sunt incompatibile atât cu designul creierului și unitatea adevărului. Dumnezeu a proiectat creierul uman pentru a putea fi combătut cu unitatea cunoașterii. Noile informații sunt organizate în creierul însuși, absorbind mai întâi întregul și apoi făcând propriile conexiuni unice, formând modele bazate pe trecutul individual, familie, abilități și mai ales pe cunoștințele anterioare.

Atunci când reduționismul este aplicat la curriculum, rezultatul este o serie de fapte fragmentate, secvențiale și standardizate, care împiedică crearea de modele esențiale pentru învățare. Ceea ce este mai rău, este cel mai probabil să folosim acest lucru cu cei care sunt considerați cu rezultate slabe, reducând informațiile în bucăți atât de mici încât modelul necesar pentru înțelegere a dispărut!

În majoritatea școlilor, programa școlară este legată de texte care acoperă o cantitate enciclopedică de material, împiedicându-i pe elevi să aprofundeze subiectele cele mai relevante pentru viața și interesele lor și împiedică profesorul să se concentreze asupra învățării autentice care va deveni parte din memoria pe termen lung a elevilor.

Oricât de răspândit ar fi acest curriculum standard, angajamentul de a integra cunoștințele într-un ansamblu coerent are totuși o istorie îndelungată. Pe măsură ce modelul "școlii ca o fabrică" s-a impus, alții au încercat să promoveze programe de învățământ bazate pe interesele de dezvoltare ale copiilor și adolescenți, instituind democrația și proiecte. Încă din 1932 suficiente școli au experimentat acest model, astfel încât clasicul "studiu de opt ani" ar putea fi realizat. Elevii de la liceele cu program integrat au fost comparați cu cei de la liceele cu studiu separate. 1475 de perechi de elevi au fost monitorizați până la liceu și facultate. Fiecare pereche a fost compusă din câte un elev de la o școală inovatoare școli cu un curriculum integrat, centrat pe elev, și unul dintr-o școală standard, cu predare separată și dirijată de profesor. S-a constatat că elevii din școlile cu un curriculum integrat - erau mai curioși din punct de vedere intelectual, mai motivați, mai inventivi și mai preocupați de problemele lumii.

Cu toate acestea, începând cu mijlocul anilor '40, aceste școli au devenit ținta criticilor de dreapta. În timpul erei McCarthy, atacurile s-au intensificat. Educația progresistă de orice fel a fost etichetată drept comunistă. Educația tematică din școlile publice nu și-a mai revenit niciodată. Printre specialiștii în educație ar fi dificil să găsești mai mult decât foarte puțini care să susțină cu adevărat curriculum-ul standard utilizat în aproape toate școlile noastre publice de astăzi. Cu toate acestea, din păcate, se pare că există puține speranțe de a depăși această diviziune ineficientă, veche de un secol, a materiilor. În numele reformei educaționale, liderii puternici din mediul de afaceri și din industrie îi dau la o parte pe educatori și, cu ajutorul aliaților lor politici, preiau conducerea școlilor. În ultimii ani, acest lucru a dus la o multitudine de teste standardizate care îi obligă pe profesori să predea în funcție de test și descurajează învățarea holistică.

Este important de menționat că aceste probleme menționate sunt probleme ale școlilor administrate de stat. Școlile islamice, ca și alte școli private, nu se află sub controlul acestor grupuri de interese speciale, însă majoritatea persistă să ia școlile publice drept standard.

Copiii noștri merită mai mult. Nu putem face doar la fel de bine, ci mai bine decât școlile private exclusive, deoarece programa noastră tematică va fi centrată pe Dumnezeu, îmbrățișând principiile pe care El ni le-a dat în Coran, principii de care vor beneficia generațiile viitoare, servind la îmbogățirea și ghidarea vieții lor ca lideri atât în comunitatea musulmană, cât și în cea mai largă din care vor face parte. Programele noastre tematice vor încuraja gândirea critică și utilizarea reflecției, a intuiției și a altor modalități mai profunde de cunoaștere.

Cu siguranță, manualele care au fost pregătite pentru școli care, prin lege, pun materialismul - și nu Dumnezeu - în centru, nu pot fi fundamentul unei școli cu adevărat islamice. Pur și simplu nu este rezonabil ca un profesor musulman dintr-o școală islamică să predea după o programă prescrisă care îl elimină în mod deliberat și total pe *Al-Khaliq*, Creatorul. Cu siguranță, acest lucru nu numai că îl dezonorează pe Dumnezeu, dar este, de asemenea, o nedreptate față de copiii de care suntem responsabili.

Utilizând un curriculum *tawhid*-ic, elevilor nu li se va prezenta o serie de fapte care să fie introduse secvențial, memorate și transmise profesorului fără a fi gândite sau reflectate. Acest lucru înseamnă că orice manuale tipice, inclusiv cele care ar putea fi concepute special pentru a fi utilizate în școlile musulmane, sunt ineficiente, cu excepția, poate, a celor de referință. Într-un curs tipic orientat spre manuale, materialul va fi predat sub forma mai multor subiecte discrete, fiecare dintre acestea trebuind să fie parcursă într-o perioadă relativ scurtă. Adesea, timpul devine și mai trunchiat atunci când se apropie sfârșitul anului și cartea nu a fost terminată. Mai mult, practica predării după un manual se bazează pe presupuneri vădit false, conform cărora fiecare copil din clasă are aceleași cunoștințe, interese și abilități anterioare ca orice alt copil de aceeași vârstă și, prin urmare, va învăța sau ar trebui să învețe la unison cu ceilalți.

Cărțile - cărți adevărate - sunt esențiale, desigur, dar nu toată lumea va citi sau va învăța din aceeași carte și nici nu va citi toate materialele disponibile. În loc să se grăbească să parcurgă în grabă o multitudine de fapte aranjate în prealabil, fiecare elev va putea să își ia timp pentru a se baza pe cunoștințele sale anterioare, să își urmeze propriile interese și să caute răspunsuri la propriile întrebări și să ajungă să înțeleagă cu adevărat ceea ce este cel mai relevant pentru el. Ceea ce este necesar este o multitudine de cărți interesante de toate tipurile și la diferite niveluri.

Predarea tematică sau multidisciplinară a fost discutată de numeroși educatori. Evident, acestea diferă în detalii, dar există un acord general asupra câtorva factori importanți. Profesorul trebuie să aibă un obiectiv profund, subiacent pentru tema (temele) prezentată (prezentate). Susținătorii au folosit diferiți termeni pentru acest obiectiv de bază - înțelegere conceptuală largă, întrebare esențială, centru de organizare, imagine de ansamblu, obiective generale, idei puternice, structură conceptuală, înțelegeri durabile. Recomand ca aceste obiective generale să fie principii islamice specifice. Este de preferat ca elevii să fie îndrumați să descopere singuri și să interiorizeze relațiile dintre materia de studiu și aceste principii islamice largi, dar este rolul profesorului să îi ghideze spre această înțelegere.

Jay McTighe și Grant Wiggins⁵ au subliniat cerințele lor pentru ceea ce ei numesc "întrebări esențiale". Acestea ar trebui:

1. Să fie deschise, de obicei fără un singur răspuns final corect.
2. Să fie provocatoare și atractivă din punct de vedere intelectual.
3. Indicați ideile importante care sunt transferabile.
4. Ridicați alte întrebări care să încurajeze continuarea cercetărilor.
5. Cereți sprijin și justificare - nu un simplu răspuns.
6. Rezultă o înțelegere care poate fi (și va fi) revizuită în timp.

Aproape toți cei care au promovat un curriculum integrat sunt de acord asupra importanței rolului elevilor în planificare. Elevii și profesorii ar trebui să colaboreze pentru a identifica subiecte, a aduna informații, a pune întrebări și a concepe activități, proiecte și excursii. Profetul Muhammad* (SAAS) a fost destinatarul direct al cuvântului lui Dumnezeu, profesorul prin excelență. Și totuși, i s-a ordonat prin Coran să se consulte cu cei cărora le era superior din toate punctele de vedere. **"Și ia sfat cu ei în toate chestiunile de interes public"** (Coran 3:159).

Abu Hurayrah a relatat: *"Niciodată nu am văzut pe cineva mai predispus să caute sfatul consiliului, decât cum a fost Mesagerul lui Dumnezeu"*. O atmosferă de libertate și de sinceritate în cadrul mediului promovează dorința de a dezvolta alacritatea de a schimba opinii și sfaturi în mod liber și sincer.

* (SAAS) - *Salla Allahu 'alayhi wa sallam*: Fie ca pacea și binecuvântările lui Dumnezeu să fie asupra lui. Spus ori de câte ori este menționat numele Profetului Muhammad.

Nu se va aștepta ca fiecare elev să participe la toate activitățile care se desfășoară. Unul dintre cele mai importante avantaje ale unui curriculum integrat este că permite o instruire diferențiată. Trebuie să existe întotdeauna un nivel de alegere, deoarece indivizii sau grupurile de copii lucrează în funcție de modul lor unic de învățare, de nevoile lor specifice și pentru a-și urmări mai profund propriile interese și întrebări.

Deoarece rețelele de procese de gândire devin interconectate pe măsură ce noua învățare se raportează la cunoștințele preexistente, învățarea trebuie să fie relevantă, nu doar interese sau mode, ci în jurul unor probleme de fond. Învățarea trebuie să fie supusă modificării în funcție de mediul social și politic în care ne aflăm sau de un eveniment care apare pe neașteptate în clasă sau în școală. Semnificația personală a încercării de a înțelege o situație care are un impact asupra vieții elevilor noștri poate oferi nu numai o perspectivă imediată, ci și o bază care le va fi de folos în viitor. Ce exemplu mai bun putem avea decât modul în care a predat Profetul nostru. Aproape fiecare lecție era un răspuns la o situație care se întâmpla în realitate. Un aspect important al înțelegerii Coranului era acela de a relaționa cuvintele lui Dumnezeu cu evenimentele care se desfășurau în mediul înconjurător.

Faptele și competențele sunt instrumente. Acestea nu ar trebui predate nici în mod izolat, nici de dragul lor. Profesorul trebuie să integreze cu atenție competențele, tematica și materia în obiectivele generale, astfel încât să existe o sinergie între ele.

Copiii ar trebui să primească darul prețios al timpului, timp pentru a gândi, pentru a explora și pentru a se bucura. Pentru o înțelegere durabilă, elevii au nevoie de posibilitatea de a reflecta, de a discuta, de a medita, de a acorda timp pentru ca noile competențe și materii să fie legate de cunoștințele anterioare. Faptele învățate în grabă și aruncate înapoi fără aportul gândirii sau al creativității vor fi rareori reținute pentru mult timp.

Suntem conștienți, din ceea ce știm despre creier, că cu cât sunt mai multe simțuri implicate în procesul de învățare, cu atât mai mare este probabilitatea ca cunoștințele să devină parte din memoria noastră permanentă. Proiecte, cercetări, jocuri de rol, studiu independent, excursii și vizitatori invitați, toate acestea reprezintă o varietate de experiențe de învățare.

Profesorul nu trebuie să fie un expert și nici măcar să aibă cunoștințe deosebite. Predarea este deosebit de satisfăcătoare atunci când poți învăța împreună cu elevii. Expertiza, alta decât cea a profesorului, poate fi sub forma youtube, videoclipuri, colegi specializați, cărți, vorbitori invitați, excursii și elevii înșiși, pe măsură ce urmăresc pasiunile care se dezvoltă.

În Coran ni se reamintește de nenumărate ori că se așteaptă de la noi nu numai să credem, ci și să ne confirmăm credința prin fapte bune. A crede și a obține cunoștințe nu este suficient. Credința și cunoașterea trebuie să conducă în mod natural la acțiune. Astfel, elevii ar trebui să fie încurajați să participe la adunări publice, să viziteze oficiali publici, să scrie scrisori, să dea telefoane și să facă să circule petiții. Serviciul comunitar a devenit ceva obișnuit în școli și necesită o atenție specială în școlile noastre. Aproape oricare dintre conceptele islamice pe care le alegem ca obiective generale va conduce în mod natural la participarea în comunitate.

Depinde de noi să ne asumăm sarcina de a concepe programe de studii care să pregătească următoarea generație de musulmani - programe de studii care să fie cu adevărat *tawhid*-ic. Fiecare obiectiv general pe care îl alegem ar trebui să fie legat în mod conștient de *tawhid*, precum și de scopul vieții noastre, acela de a ne închina lui Dumnezeu și de a face voia Sa pe pământ. Aceste principii islamice, esențiale pentru a trăi ca musulmani, sunt cele care ar trebui să servească drept fundație, iar conținutul temei în sine să fie construit în jurul acestor concepte.

Conceptul de dreptate poate fi abordat în multe contexte, la fel ca și unitatea umanității, stabilirea păcii, iertarea, căutarea cunoașterii, cooperarea, onestitatea, relațiile, efectele dăunătoare ale tribalismului și naționalismului, abordarea adversității și migrația de dragul lui Dumnezeu. Scopul final este de a insufla obiceiuri mentale centrate pe Dumnezeu care să le permită elevilor noștri să privească critic fiecare problemă, idee, eveniment și controversă pe care le vor experimenta în raport cu îndrumarea Sa pentru modul în care trebuie să își trăiască viața pe pământ.

Capitolul OPT

Fitrah sau Behaviorismul (comportamentul)?

Fitrah este un dar oferit fiecăruia dintre noi de Creator, un dar care este menținut, într-o oarecare măsură, de-a lungul vieții noastre. Yasien Mohamed, în cartea sa despre **fitrah**, a analizat îndeaproape lucrările savanților musulmani clasici și moderni și interpretările lor extrem de diverse. Bazându-se pe o combinație de explicații lingvistice și religioase, el a definit **fitrah** ca fiind "o predispoziție naturală înnăscută care nu se poate schimba și care există la naștere în toate ființele umane ... care este înclinată spre acțiunile bune și supunerea față de Allah, singurul Dumnezeu".⁶ El vorbește despre **fitrah** ca fiind bunătatea originară în opoziție cu păcatul originar, doctrina păcatului originar fiind necompatibilă cu conceptele islamice de milă divină și responsabilitate umană. El a observat că **fitrah** este o calitate umană, înzestrată în fiecare dintre noi de către Dumnezeu, care, deși este supusă mediului, nu poate fi stinsă în totalitate.

Actualizarea **fitr** -ei noastre, asumarea rolului pe care Dumnezeu l-a intenționat pentru noi, ar trebui să fie scopul fiecărei ființe umane. Intellectul nostru ne permite să distingem între bine și rău, iar liberul nostru arbitru să alegem ce cale să urmăm. Coranul se adresează musulmanilor ca fiind cei care cred și fac binele. Aceste caracteristici date de Dumnezeu - **fitrah**, liberul arbitru și intelectul - oferă baza pe care noi, ca educatori, ne vom îndeplini misiunea și vom crește indivizi drepecți care îl iubesc pe Dumnezeu și luptă pentru dreptate.

Din moment ce **fitrah** copilului, pură la naștere, este în mod clar supusă influenței mediului, este responsabilitatea noastră să ne asigurăm că acesta este crescut într-un mediu care este cu adevărat islamic. Educatorii nu au o sarcină mai importantă decât aceea de a contribui la construirea personalității islamice a copiilor pe care îi învățăm și de a-i ajuta în dezvoltarea înțelegerii scopului timpului lor pe pământ - actualizarea **fitr** -ei lor. Respectăm noi, ca profesori, relația strânsă care există în mod natural între copil și Dumnezeu? Le ghidăm și le hrănim tendințele naturale de a-L iubi pe Dumnezeu, de a învăța, de a fi cât mai buni? În zilele copilăriei și adolescenței, copiii trebuie să li se ofere posibilitatea de a învăța să facă alegeri și să își folosească rațiunea pentru a face aceste alegeri. Rolul profesorului este de a-i pregăti pentru deciziile dificile pe care vor trebui să le ia într-un viitor pe care nici măcar nu putem începe să ni-l imaginăm. Liberul arbitru înseamnă alegere. Cum se poate ca noi, ca simpli oameni, să avem autoritatea de a ne lua dreptul dat de Dumnezeu de a avea liberul arbitru?

Behaviorismul, pe de altă parte, se bazează pe ideea că comportamentul unui individ se datorează exclusiv recompenselor sau pedepselor pe care acesta le-a primit ca răspuns la comportamentul său. Behaviorismul a ajuns să domine domeniul educației în prima jumătate a secolului trecut și a ajuns să se înrădăcineze profund. Ideile predominante în behaviorism sunt (1) că oamenii și animalele diferă doar prin comportamentul pe care îl manifestă, (2) nu există liberul arbitru, (3) oamenii se nasc fără păcate (sau antecedente) și dezvoltarea lor este determinată strict de stimulii la care sunt expuși.

În calitate de musulmani, știm că avem o relație specială cu Dumnezeu. Scopul nostru ar fi lipsit de sens dacă ne-am îndeplini rolul în mod autohton, așa cum o fac alte entități create. Suntem creați în mod special pentru a ne închina lui Dumnezeu și a îndeplini voința Sa pe pământ. Omul nu este o victimă pasivă a mediului în care trăiește, ci o ființă rațională, gânditoare, care are posibilitatea de a alege cum, sau chiar dacă să își trăiască viața ca slujitor al lui Dumnezeu.

Trebuie să devenim foarte conștienți de tendințele de a ignora influența gândirii populare asupra modului nostru de viață și să punem la îndoială practicile care se bazează pe ipoteze contrare paradigmei islamice. Behaviorismul poate fi deosebit de dăunător atunci când este folosit în combinație cu concurența. Predarea competiției ca valoare socială, în care cineva câștigă în detrimentul celorlalți care, întâmplător, pierd, este dincolo de ceea ce învață islamul. În schimb, ar trebui să încurajăm cooperarea și colaborarea. Atunci când se așteaptă de la copii să lucreze împreună și să se ajute unii pe alții, se dezvoltă în mod natural un spirit de comunitate. Cele mai multe dintre problemele grave ale societății sunt rezultatul accentului nejustificat pus pe drepturile individuale; exploatarea membrilor mai slabi ai societății, distrugerea mediului, materialismul obsesiv; hedonismul, inclusiv promiscuitatea sexuală, alcoolismul și abuzul de droguri.

Capitolul NOUĂ

Autodeterminarea

În prezent, numeroși psihologi își concentrează cercetările asupra motivației sau asupra subiectului conex, interesul. Bebelușii se nasc cu o inițiativă intensă, de a învăța, o parte fundamentală a naturii umane. Teoria autodeterminării este compatibilă cu liberul arbitru, rațiunea și fița, caracteristici pe care behavioriștii le resping ca inexistente.

Motivația intrinsecă este prezentă atunci când ceva este în mod inerent interesant sau plăcut. Aceasta promovează dragostea pentru învățare, o calitate superioară a învățării și a înțelegerii, o creativitate sporită și o atitudine pozitivă. Opusul, motivația extrinsecă, se referă la a face ceva pentru că duce la un rezultat separabil. Cu toții am văzut motivația intrinsecă la lucru la copiii mici și poate ne-am întreat de ce atitudinea față de învățare suferă o schimbare dramatică după anii preșcolari. Entuziasmul care venea din faptul că înțelegeam sau puteam face ceva nou pare să fi dispărut. Această pierdere a motivației nu este inevitabilă, dar, la fel ca alte calități date de Dumnezeu și inerente naturii umane, motivația intrinsecă trebuie să fie hrănită pentru ca ea să continue să crească și să înflorească.

Trei factori psihologici încurajează creșterea motivației intrinseci, (1) autonomia, (2) sentimentul de competență și (3) relaționarea.

Persoanele autonome își resimt comportamentul ca fiind aprobat de ele însele și în concordanță cu valorile și interesele lor. Aceasta are ca rezultat o învățare mai creativă, un stres mai scăzut, o energie și o vitalitate sporite și o socializare pozitivă. O astfel de susținere personală poate fi și, într-adevăr, este adesea dorința de a se conforma valorilor familiale - și religioase. Individualismul și independența nu sunt echivalente cu autonomia. Studiile arată că autonomia crește puterea relațiilor.

Autonomia este subminată de control și de controlul perceput sub formă de ordine, amenințări, termene limită, competiție, recompense contingente, note, certificate și chiar laude, ceea ce face ca intenția să devină mai dependentă de factori externi.

Motivația intrinsecă este sporită de competență sau de percepția competenței. Profesorii trebuie să evite comparațiile și competiția care diminuează sentimentul de competență al copilului. Câtă mediocritate sau eșec aparent poate suporta un copil obișnuit înainte de a renunța?

Relaționarea, sau sentimentul de apartenență, este o nevoie umană de bază și este esențială pentru motivația intrinsecă. Copiii trebuie să se simtă conectați cu cei cu care ar dori să se simtă conectați - un concept important în apărarea școlilor islamice. Relaționarea este ușor de implementat de către profesorul de la clasă, dar numai dacă acesta este conștient de nevoia copiilor de a simți un sentiment de comunitate și acceptare. Sălile de clasă în care profesorii încurajează participarea tuturor elevilor, concentrându-se pe cooperare și pe măiestria individuală, spre deosebire de competiție, au cele mai multe șanse să prezinte un puternic sentiment de comunitate. Atunci când profesorul este perceput ca fiind cu căldură și solidar, oferind asistență, dar având așteptări ridicate, predomină un sentiment de comunitate.

S-a demonstrat în mod concludent că gruparea în funcție de abilități, adică sortarea copiilor în funcție de o capacitate înnăscută de învățare, este distructivă pentru motivația intrinsecă. Acest lucru este valabil indiferent dacă se face în cadrul clasei sau al școlii. Rezultatul unei astfel de clasificări a copiilor nu duce la o ierarhie validă a abilităților mentale, ci doar amplifică dezavantajele dintre acei copii care sunt minoritari și provin din familii din clasele inferioare, mai puțin educate, și copiii ale căror familii sunt bogate și mai bine educate. S-a demonstrat în mod concludent că cei din clasele inferioare nu beneficiază de remediere, ci pur și simplu rămân din ce în ce mai mult în urmă, ceea ce face ca acei copii care au adesea cel mai puțin în viața lor în afara școlii să obțină cel mai puțin din experiența școlară.

Capitolul ZECE

Angajamentul civic islamic

Noi am propus cerurilor, pământului și munților sarcina de a purta povara Adevărului, dar ele au refuzat să o poarte și le-a fost teamă de ea, însă omul a făcut-o ea, căci el este tare nedrept (față de el însuși) și tare neștiutor. (Coran 33:72)

Rolul nostru este de a îndeplini voia lui Dumnezeu pe pământ. Ce onoare, dar și ce responsabilitate! Suntem binecuvântați cu bogățiile creației, dar odată cu aceste binecuvântări vin și angajamente serioase. Suntem însărcinați să păzim și să gestionăm aceste bunătăți, dar și să facem tot ce ne stă în putință pentru a ne asigura că ele sunt folosite pentru binele întregii creații, acum și în viitor, și că dreptatea prevalează pe pământ.

Credința interioară nu este suficientă. Trebuie, de asemenea, să ne asumăm acțiuni. Nimic din ceea ce suntem capabili să transmitem studenților noștri nu este mai esențial.

O, voi cei care credeți! Fiți făptuitori neclintiți ai dreptății, martori înaintea lui Allah, chiar împotriva voastră, împotriva părinților și rudelor voastre - fie bogat sau sărac - căci Allah cunoaște cel mai bine ce este spre binele lor! Nu urmați poftelor, ca să nu vă abateți [de la dreptate]! Iar dacă voi faceți o mărturie mincinoasă sau vă sustrageți, [să știți că] Allah este Bineștiutor a ceea ce faceți [*Khabir*]!. (Coran 4:135)

Și dacă nu reușim să facem dreptate? Potrivit Coranului, ceea ce ni se cere nu este să obținem, ci să căutăm întotdeauna dreptatea. Dacă fiecare dintre noi - sau chiar cei mai mulți dintre noi - din cadrul familiei umane și-ar asuma acest lucru ca datorie sacră, nu am trăi într-o lume sfâșiată de mizerie, război și abuzuri. Trebuie să ne încurajăm copiii să fie conștienți de nedreptatea din jurul lor și să aprecieze faptul că pot începe să îmbunătățească în mod activ lumea lor aici și acum. Un coleg de clasă este ridiculizat sau hărțuit? Ne informează știrile despre un nevinovat care este tratat pe nedrept? Este fiecare deschis să fie alături de un prieten sau de o cunoștință aflată în nevoie? Ar trebui să se întrebe ce ar face și ce ar trebui să facă. L-ar schimba cu mâna lor? Ar vorbi ei? Sau ar condamna-o în inima lor? Ce fac ei acum pentru a contracara atrocitățile care continuă. Să le subliniem celor pe care îi avem în grijă mesajul care se repetă mereu și mereu în Coran și în tradițiile Profetului, și anume că nu este suficientă credința fără acțiune; că închinarea fără fapte bune înseamnă prea puțin. De cele mai multe ori, micile acte de dreptate progresive făcute de mulți sunt cele care pot schimba și au schimbat lumea în bine.

Cel mai adesea ne gândim la nedreptate în ceea ce privește indivizii, dar, în general, aceasta este impusă unui întreg grup de oameni sau unui individ care aparține unei anumite categorii. Abuzul se bazează în mod regulat pe originea tribală, etnică, religioasă sau rasială - orice lucru care plasează victimele în afara a ceea ce este considerat a fi norma. Copiii noștri trebuie să fie încurajați să își cerceteze propriile inimi pentru a se asigura că nu nutresc sentimente negative bazate pe stereotipuri sau prejudecăți.

Doar umanitatea a primit puterea și responsabilitatea de a proteja creația fizică. Dumnezeu ne spune în Coran că El a întins pământul pentru toate ființele vii, nu doar pentru umanitate; astfel, asumându-ne administrarea, trebuie să protejăm creația nu doar pentru a îmbunătăți viața oamenilor de pretutindeni și a generațiilor viitoare, ci și de dragul celorlalte ființe vii cu care împărțim această lume.

Creația ne asigură nevoile fizice, dar ne hrănește și sufletele. Contemplând natura, creștem înțelegerea noastră despre Dumnezeu, despre înțelepciunea și puterea Sa. Haideți să ne conducem copiii la o apreciere a frumosului, a multiplelor căi de relații, a scopului plin de sens al fiecărei entități create. Tot ceea ce există în creație are un scop și este musulman în sensul că îndeplinește rolul pe care Dumnezeu i l-a atribuit.

Această noțiune modernă conform căreia viața cere acumularea de bogăție și de bunuri materiale îi afectează pe copiii noștri, care sunt supuși unui bombardament constant de socializare publicitară. Îi putem ajuta să înțeleagă că obiectivul de a obține din ce în ce mai multe "lucruri" duce la epuizarea resurselor, la devastarea mediului și la sărăcirea continuă a celor mai puțin norocoși? Condiții pe care trebuie să lucrăm pentru a le preveni, nu pentru a le agrava! Să-i ajuți pe copiii mici să înțeleagă de ce se află aici, ca un copil să aprecieze că poate, el însuși, să înceapă să planifice și să lucreze pentru a obține succesul spiritual în viață este pozitiv și puternic.

Musulmanii sunt binecuvântați cu cel mai exemplar dintre modelele de urmat în Profetul Mahomed. În calitate de educatori, putem beneficia în mod special de exemplul comportamentului său și în special de modul în care se purta cu copiii. Profetul nu a lovit niciodată și nici nu a vorbit aspru cu un copil. El era răbdător, iubitor și respectuos.

Educația bazată pe modele se bazează mai puțin pe furnizarea de informații, ci pe tendința intrinsecă de căutare a atașamentului de a insufla un stil de viață, atitudini și o viziune adecvată asupra lumii. Educația informală și experiențială necesită o relație mai puțin formală între elev și profesor. Clasele orientate spre proiecte, în care se pune accentul pe învățarea prin cooperare, duc în mod natural la relații mai puțin formale pe care le necesită educația bazată pe modele, la fel ca și excursiile, taberele, experiențele de viață practică, cum ar fi gătitul sau grădăritul, și implicarea profesorului din clasă în activități extracurriculare.

Personalitatea islamică care se dezvoltă pe măsură ce fița copilului se actualizează include identitatea. Musulmanii din Statele Unite și Canada sunt departe de a fi o societate monolitică cu o singură cultură. Acest lucru îi poate determina - și deseori o face - pe musulmani să se retragă în propriul spațiu cultural în care se simt în siguranță. Cu toate acestea, acest mediu multicultural prezintă o oportunitate extraordinară de a beneficia și de a învăța de la ceilalți. Aici avem ocazia de a lua în considerare în mod conștient o varietate de practici și puncte de vedere islamice care ne vor spori aprecierea acestei religii.

Ni se va cere să acceptăm realitatea că copiii noștri vor fi musulmani care se vor identifica în primul rând cu țara în care au crescut. Cultura este absorbită în mod inevitabil și fără efort din mediul înconjurător - de la familie și de la prietenii apropiați, cu siguranță, dar și de la cunoscuți și asociați, vecini și mass-media - și, din ce în ce mai mult, din social media. Este de datoria noastră să ne pregătim elevii pentru orice situație cu care s-ar putea confrunta în viitor. Facem acest lucru oferindu-le instrumentele necesare pentru a gândi critic cu privire la cele mai fundamentale elemente din Coran și din exemplele Profetului, precum și aplicarea lor atentă la provocări imprevizibile.

În mod evident, nu există o parte a mediului copilului mai importantă decât casa. Familia este primordială. Copiii crescuți într-un cămin sigur din punct de vedere emoțional și plin de dragoste pentru Dumnezeu și pentru ceilalți au cele mai mari șanse să devină bărbați și femei neprihăniți. În calitate de educatori, știm cât de dificil este să depășim exemplele negative ale celor mai apropiați de copil și că a construi pe exemplul unui cămin bun este aproape fără efort.

Fără părinți care sunt motivați să cerceteze singuri ce presupune o educație de calitate, nu putem avansa. Cei mai mulți părinți ai copiilor musulmani care cresc în Occident presupun că este un dat că urmașii lor vor ajunge la vârsta adultă ca musulmani activi și practicanți. Mulți dintre cei care au făcut pasul important de a-și înscrie copiii într-o școală islamică trec cu vederea mediul din afara școlii. Televiziunea, rețelele de socializare și jocurile video îi pot expune pe copiii noștri la cele mai rele părți ale culturii populare. Atracția este puternică și este extrem de dificil, dacă nu imposibil, să restricționăm participarea copiilor.

Situația se înrăutățește atunci când părinții înșiși nu sunt conștienți de ceea ce trăiesc copiii lor. Prea adesea, adolescenții își percep părinții și profesorii ca fiind ignoranți față de lumea "reală". Copiii noștri trebuie să înțeleagă că temerile noastre sunt reale. Este nevoie de o comunicare deschisă, mai degrabă decât de un control de sus în jos, ajutându-i pe copii să recunoască și să aprecieze faptul că preocuparea este pentru bunăstarea lor spirituală și că atât părinții, cât și profesorii sunt disponibili pentru a discuta întrebările și incertitudinile lor.

Realizarea scopului pentru care am fost creați ne obligă la responsabilitate și cunoaștere. Capacitatea de a gândi limpede și de a fi responsabili vine din conștientizarea constantă a lui Dumnezeu. Învățătura noastră trebuie să aibă întotdeauna ca obiectiv general înțelegerea tuturor activităților în lumina așteptărilor lui Dumnezeu față de umanitate.

Capitolul UNSPREZECE

Mergând înainte

Acest capitol sintetizează în esență dificultățile și speranțele pentru Școli islamice. Problemele din școlile publice sunt masive și, în ciuda eforturilor curajoase de reformare, progresul este lent. Din păcate, atunci când are loc o reformă, aceasta are tendința de a se estompa și, în cele din urmă, de a dispărea. Acest lucru nu trebuie să afecteze neapărat școlile islamice. Noi și alte școli private avem mai multă libertate pentru a oferi o educație eficientă, de ultimă generație, un rol pe care multe școli independente și-l asumă cu mândrie. Cu toate acestea, mult prea des, școlile islamice se aliniază docil în spatele școlilor publice mediocre.

Aceste pagini subliniază necesitatea de a ne reînnoi școlile în spiritul islamului, dacă dorim să pregătim generațiile viitoare ca musulmani care să contribuie, să fie dinamici și să schimbe lumea în mod pozitiv. Fiind în afara curentului principal, avem o autoritate considerabilă asupra a ceea ce și cum predăm. Dar această autoritate trebuie să fie însușită, prețuită și susținută. În calitate de musulmani, nu este oare datoria noastră sacră de a fi cel mai bun exemplu pe care să-l urmeze ceilalți? Allah ne-a oferit un intelect care ne încurajează să ne punem la îndoială propriul nostru scop. El ne-a oferit îndrumare. Și ne-a dat liberul arbitru, dreptul de a alege dintre alegerile cu care ne confruntăm. Odată cu aceste daruri vine și responsabilitatea.

Școlile noastre islamice își au adesea originea în teama foarte reală a părinților ca nu cumva copiii lor să crească ca musulmani într-un context cultural care îl elimină pe Dumnezeu și în care ar putea chiar să se confrunte cu animozitatea față de islam și musulmani. Adesea, atunci când se deschide o școală, fondatorii au decis doar că aceasta va fi o școală islamică, dar de multe ori nu s-au gândit mai departe la ceea ce înseamnă acest lucru.

Pe parcursul deceniilor petrecute la Școala Islamică din Seattle, m-am străduit să creez o școală care să îndeplinească criteriile pe care le-am prezentat în această carte ca fiind islamică - nu numai în ceea ce privește predarea Coranului și a limbii arabe, adunarea pentru rugăciune și predarea principiilor fundamentale ale islamului, subiecte pe care abia le-am atins aici, ci și în ceea ce privește structurarea predării noastre pe principiile de bază care să îi pregătească pe elevii noștri să își trăiască cu adevărat religia. Nu este ușor.

Părinților le este adesea dificil să aibă încredere într-o școală islamică care li se pare neconvențională. În cele mai multe părți ale țării, majoritatea părinților sunt musulmani imigranți care adesea se opun schimbării, fără să se fi întrebat niciodată cu adevărat despre istoria educației pe care au experimentat-o ei înșiși "acasă". Aceștia pot fi împărțiți, în linii mari, în două grupuri: primul dintre ei a venit în această țară pentru propriile studii și care consideră că scopul principal al educației este pregătirea copiilor pentru viitorul succes financiar și care apreciază în mod deosebit rezultatele ridicate la testele standardizate - deși într-un mediu islamic.

Un al doilea grup de imigranți, din orașe mai mici, caută adesea o școală asemănătoare cu cea pe care au avut-o acasă, o școală care pune accent pe memorarea Coranului. Componenta "seculară" din ambele grupuri este, în general, predată fără nicio încercare de analiză din perspectivă islamică. În rândul primului grup de imigranți, tinde să fie islamul care este lipit. În cadrul celui de-al doilea grup, temător de orice lucru care pare prea îndepărtat de ortodoxia islamică cu care sunt obișnuiți, așa-numitele materii laice sunt cele care sunt adăugate.

În acest stadiu al istoriei noastre, s-ar putea să nu fim capabili să ne adresăm majorității musulmanilor din Occident, dintre care majoritatea nu s-au gândit niciodată în profunzime la ceea ce ar trebui să fie educația islamică. Cu toate acestea, există cei care sunt dispuși să privească critic noțiunile stabilite de educație, în special musulmanii care au crescut în această societate.

Din mai multe motive, părinții și educatorii reflectivi din lumea occidentală sunt cei care ar putea fi cei mai bine poziționați pentru a reînnoi școlile noastre de pretutindeni în adevăratul spirit al islamului. Școlile noastre islamice sunt relativ tinere și mai puțin înrădăcinate în pedagogia populară sau în "gramatica școlii" care este atât de adânc înrădăcinată în școlile de astăzi. În al doilea rând, cei care au crescut în Occident au mai puține șanse să fie împovărați de sentimentele de inferioritate care îi afectează adesea pe cei care trăiesc în neocolonialismul țărilor musulmane. De asemenea, cultura predominantă de chestionare atentă și creativă a status quo-ului ne încurajează propria perspicacitate, precum și recunoașterea ideilor intelectualilor nemusulmani, idei care astăzi se manifestă adesea ca fiind islamice.

Din fericire, epistemologia occidentală de ultimă generație a permis ca mai multe concepte importante considerate islamice în aceste pagini să fie mai puțin discordante cu gândirea occidentală astăzi decât în trecut. Faptul că membrii rasei umane sunt în mod inerent egali, fundamental asemănători și au un strămoș comun este acum acceptat pe scară largă de către indivizii educați și rezonabili. A existat o îndepărtare de reduționism; behaviorism și de ideea că mintea copilului este doar o tablă albă.

Un cuplu nemusulman de la Harvard Graduate School of Education a venit la ușa noastră imediat după evenimentul de la 11 septembrie, căutând să joace un rol activ în combaterea islamofobiei pe care o vedeau.

Anii lor de îndrumare au servit bine Școlii Islamice din Seattle, conducând la o apreciere a modului în care înțelegerea noastră a educației "islamice" a fuzionat cu pedagogia de ultimă oră și care era promovată la Harvard. O prietenă a avut o școală islamică timp de mulți ani și a trecut printr-o experiență descurajantă după alta cu consiliul de administrație și cu moscheea locală. Sătulă să fie împotmolită în lupte, a decis să renunțe la școală și să meargă mai departe. A urmat o formare ca profesoară Montessori și, în cele din urmă, a înființat o nouă școală care se află sub controlul ei personal și care are foarte mult succes.

O școală poate prospera doar atunci când părinții înțeleg, sunt de acord și se angajează să respecte misiunea mai profundă. Dacă fondatorii sunt conștienți și clari cu privire la ceea ce doresc să înființeze și fac acest lucru cu credință în Allah, angajament față de principiile islamice și dedicare pentru pregătirea viitorilor musulmani, nu pot da greș.

APENDICE A

MONTESSORI: UN MODEL PENTRU ȘCOLILE ISLAMICE

Cercetările științifice ale lui Montessori privind modul în care copiii învață, multe dintre ele confirmate de cercetările actuale; materialele didactice concepute cu geniu, care se autocorectează și implică toate simțurile; amestecul vârstelor; insistența asupra mobilierului de mărimea unui copil; învățarea prin acțiune; importanța motivației intrinseci, toate acestea sunt mărturii ale geniului ei și sunt în general acceptate de mulți educatori din zilele noastre, în special de cei care îi educă pe cei mai mici dintre copii. Cu toate acestea, metodologia lui Montessori este doar manifestarea aparentă a bazei spirituale și filosofice mai profunde care a determinat atât de mulți educatori musulmani să îmbrățișeze pedagogia ei.

Câteva dintre principiile pe care le-a avut în comun cu islamul includ o înțelegere a naturii umane care corespunde conceptului islamic de fiṭvah; un angajament față de unitatea creației, a cunoașterii și a umanității; un accent pe rolul umanității și o dedicare pentru educația pentru pace.

Școala Islamică din Seattle a fost odată prezentată într-o publicație care se concentra pe alegerea educației Montessori în trei școli religioase, școala noastră islamică, precum și o școală catolică și o școală evreiască. Viziunea mistică Montessori asupra lumii este cuprinsă în inima credinței comune într-un Creator cu scop și în convingerea că umanitatea este agentul său aici pe pământ.

Montessori a luat decizia de a renunța la profesia de medic și de a-și dedica viața educării copiilor. Ea a anunțat că s-a angajat față de toți copiii din lume, născuți și nenăscuți. Influența ei a fost globală. Ea nu a făcut diferențe de cultură sau de clasă, iar școlile ei s-au răspândit la nivel global. Pentru a reitera, ea credea că rolul principal al educației este de a încuraja cooperarea pașnică și de a elimina prejudecățile pentru a realiza voința lui Dumnezeu.

Scopul ei final a fost pacea și a fost nominalizată de trei ori pentru Premiul Nobel pentru Pace. Ea credea că pacea trebuie să înceapă cu copilul care este liber de prejudecățile adulților.

Libertatea de a alege, având ca rezultat cunoașterea de sine, ar permite dezvoltarea creativității și a respectului de sine, permițând fiecărui individ să-și recunoască funcția în viață.

Acest respect de sine autentic ar conduce în mod natural la o relație de colaborare, necompetitivă, de înțelegere între colegi, care, în cele din urmă, se va extinde spre exterior pentru a include întreaga umanitate, precum și la o apreciere a întregului și a interconexiunii creației. Educația pentru pace este subliniată într-o clasă Montessori, cooperarea este promovată și competiția descurajată. Copiilor li se oferă spațiul și timpul necesar pentru a rezolva diferendele în mod pașnic și natural.

Într-adevăr, numeroși educatori musulmani consideră că Montessori a fost foarte aproape de a dezvolta un întreg sistem care să îmbrățișeze multe principii islamice fundamentale. Montessori are avantajul suplimentar de a fi completat cu formare, materiale specifice și un secol de gândire și expertiză din partea adepților ei.

Autorul

ANN EL-MOSLIMANY deține un doctorat în științe în botanică, este autoarea unor cărți islamice și a unor lucrări de cercetare științifică și este educator pensionar și fondator al Școlii Islamice din Seattle, SUA, al cărei director fondator a fost timp de peste patruzeci de ani ...

Note

1. Raymond E. Callahan, *Education and the Cult of Efficiency: A Study of the Social Forces That Have Shaped the Administration of the Public Schools* (Chicago: University of Chicago Press, 1962), p. 62.
2. John Taylor Gatto, *The Underground History of American Education: A Teacher's Story of the Struggle to Control the Schools*, ed. revizuită. (New York: Oxford Village Press, 2006), p.187.
3. Ibidem, p. 187.
4. Marion Brady, *What's Worth Learning?* (Editura Information Age Publishing, 2010).
5. Jay McTighe și Grant Wiggins, *Întrebări esențiale: Dovezile de deschidere a Student Understanding* (Alexandria, VA: Association for Supervision & Curriculum Development, 2013).
6. Yasien Mohamed, *Fitva: Conceptul islamic al naturii umane* (Londra: Ta-Ha, 1996).

Seria IIIT Cărți-pe-scurt este o colecție valoroasă de publicații cheie ale Institutului, scrisă într-o formă condensată pentru a oferi cititorilor o înțelegere de bază a conținutului principal al originalului.

Ann El-Moslimany explorează educația pornind de la principiile esențiale ale *Tawhid* (Unicitatea lui Dumnezeu, umanitatea, cunoașterea); *fitrah* (conceptul de natură umană); și rolul oamenilor ca reprezentanți ai lui Dumnezeu pe pământ (responsabilitate și administrare).

Actualul sistem educațional datează de o sută de ani sau mai mult și are nevoie disperată de o "repornire". În dezvoltarea societății industrializate, sistemul de educație a devenit ca o fabrică, produsul final fiind elevii care nu fac decât să repete faptele și greșelile acestei mașinării, care este un complex industrial mai larg. Moștenirea lăsată de acest lucru este un sistem educațional "funcțional" fără suflet, care nu reușește să dezvolte elevii pentru a răspunde nevoilor prezente și viitoare ale omenilor și așteptărilor acestora. Acest eșec are un impact inevitabil asupra societății și a umanității în general. Societatea a depășit de mult timp revoluția industrială și a intrat într-o eră a conectivității globale, în care toate cunoștințele umane sunt disponibile în mod gratuit prin intermediul internetului. Este o epocă în care oamenii sunt, în general, mai bine informați la o varietate de aspecte.

Este necesară o filosofie educațională holistică eficientă, care să dea un sens spiritual deplin la tot ceea ce învață un copil. Aceasta ar trebui să le ofere copiilor conștiință spirituală, morală și valori, responsabilitate și răspundere socială, autodisciplină și autodeterminare, încredere în sine și împuternicire, ambiție și aspirații temperate de gândire și un sentiment de recunoștință.

